

Arrest

nr. 124 508 van 22 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 25 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2013 waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekster kwam op 7 januari 2008 toe op Belgisch grondgebied en diende op 10 januari 2008 een asielaanvraag in.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 2 maart 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 29 mei 2009, nr. 28 248).

1.3. Eerste verzoekster diende op 16 juni 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Op 7 mei 2010 diende eerste verzoekster wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 22 april 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.3 en 1.4 vermelde aanvragen ontvankelijk doch ongegrond werden verklaard.

1.6. Eerste verzoekster diende op 10 juli 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 9 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde beslissing onontvankelijk werd verklaard. Eerste verzoekster werd hiervan op 24 oktober 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.07.2013 werd ingediend door :

M.(...), H.(...) (R.R.: 059101151279) nationaliteit: Rusland (Federatie van) geboren te (...) op (...) adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadsheer van betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene sinds 07 januari 2008 in België verblijft, op zeer goede manier geïntegreerd zouden zijn in de Belgische samenleving, zeer sterke sociale bindingen met België zou hebben, onophoudelijke en geslaagde inspanningen zouden geleverd hebben om zich in te werken in de Belgische samenlevingsvorm, zich opmerkelijk en zonder afdalen bijgeschoold zou hebben, aan het werk zou kunnen gaan zodra haar dat officieel zou toegelaten worden, een inburgeringscontract en een attest van inburgering voorlegt, bereid en geschikt zou zijn om een plaats in te nemen in de Belgische maatschappij en op de arbeidsmarkt, op behoorlijke wijze de Nederlandse taal zou spreken, lessen en cursussen volgde en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Mevrouw M.(...) H.(...) diende een asielaanvraag in op 10 januari 2008, deze asielaanvraag werd op 29 mei 2009 afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 29 mei 2009. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 11 februari 2013 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielpprocedure - namelijk 1 jaar 4 maand 19 dagen-was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige aanvaring heeft gehad met de strafrechter, dat er bij haar weten lastens haar ook geen strafonderzoek hangende is en dat er derhalve geen sprake kan zijn of zelfs vermoeden van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De raadsheer van betrokkene haalt aan dat mevrouw een aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende, deze werd afgewezen doch tekende betrokkene een

hoger beroep aan tegen deze negatieve beslissing en dit hoger beroep is nog lopende. Het is inderdaad zo dat mevrouw dergelijke aanvragen indiende op 15 juni 2009 en op 07 mei 2010, deze aanvragen werden ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 18 januari 2013. Op 04 maart 2013 diende betrokkene een tweede aanvraag conform artikel 9ter in, deze werd onontvankelijk bevonden op 25 april 2013. Tegen beide negatieve beslissingen werd een hoger beroep ingesteld en beide beroepsprocedures zijn momenteel nog hangende. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van de aan de beslissingen verbonden maatregelen niet. Dit hangende beroep vormt dan ook geen buitengewone omstandigheid, betrokkenen kunnen zich desgewenst door hun advocaat laten vertegenwoordigen.

Meester B.(...) verwijst naar artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Wat deze verwijzing betreft, merken we op dat meester B.(...) echter geen enkel argument naar voor heeft gebracht op grand waarvan de conclusie dat artikel 3 EVRM effectief geschonden zou worden bij een terugkeer naar het land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkenen hebben onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De raadsheer stelt eveneens dat het gezin van betrokkene ten zeerste ontwricht zou worden indien er geen machtiging tot verblijf afgeleverd zou worden. In dit verband kunnen we opmerken dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Betrokkene stelt dat zij niets heeft om naar terug te keren in haar land van herkomst, er zou totaal geen toekomst mogelijk zijn voor haar en haar kinderen bij gebrek aan de materiële mogelijkheid om daar een toekomst uit te bouwen, betrokkene zou er werk noch woongelegenheden hebben. Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De advocaat haalt aan dat betrokkene gezien zij momenteel in België verblijft de aanvraag zouden moeten indienen bij de Belgische diplomatieke post in België en dat dit onmogelijk is omdat de wet voorziet dat in dergelijk geval de aanvraag moet ingediend worden bij de burgemeester van de verblijfplaats. Hieruit volgt, volgens de advocaat, dat de aanvraag ontvankelijk moet verklaard worden. Deze argumentatie berust echter op een verkeerde lezing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, gezien de reguliere procedure inhoudt dat de aanvraag wordt ingediend via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. België is vooralsnog niet het buitenland.

Wat betreft het aangehaalde element dat een terugkeer om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen omslachtig en duur zou zijn, dient opgemerkt te worden dat voor alle vreemdelingen die hun aanvraag via de reguliere weg indienen, geldt dat zij geconfronteerd worden met de kosten en de omweg. Betrokkene toont niet aan waarom voor haar een uitzondering op de vreemdelingenwetgeving zou moeten gemaakt worden.

Meester B.(...) stelt dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien de wetgeving hierover niets voorziet. Er dient op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag artikel 9.3 worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag artikel 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Artikel 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

De advocaat van betrokkene stelt tenslotte dat verzoekers hun aanvraag formeel niet enkel wensen te steunen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet maar dat zij vragen te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hen in hun huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie. Het is onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is."

1.8. Eveneens op 9 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies). Eerste verzoekster werd hiervan op 24 oktober 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"mevrouw

Naam,

voornaam:

geboortedatum:

geboorteplaats:

nationaliteit:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(1), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 11 februari 2013.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 11 februari 2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengen grondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 10 juli 2013."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

3.1. In artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet wordt uitdrukkelijk bepaald dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 slechts voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Dit belang moet persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969). Er is slechts sprake van een persoonlijk belang als de verzoeker zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing bevindt. Er moet een voldoende geïndividualiseerd verband bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoeker zelf (RvS 8 april 2011, nr. 212.579).

3.2. Onderhavig beroep werd ingesteld door eerste verzoekster en haar meerderjarige zonen A. M. en M. M. In het verzoekschrift stellen verzoekers dat zij *"een rechtstreeks en persoonlijk belang (hebben) aangezien zij ingevolge de kwestieuze beslissing thans niet meer over een legaal verblijf kunnen beschikken en dreigen het land uitgezet te worden, waarbij in geval van afwezigheid op het Belgisch grondgebied van verzoekers de procedure automatisch zal worden afgewezen bij gebrek aan belang."* De Raad merkt echter op dat enkel eerste verzoekster de rechtsgeadresseerde is van de eerste bestreden beslissingen en dat de geschetste gevolgen, voor zover deze al een belang aannemelijk maken in hoofde van eerste verzoekster, in het geheel niet opgaan voor haar zonen, thans tweede en derde verzoeker.

3.3. Ter terechtzitting werd de raadvrouw van verzoekster gewezen op het feit dat de tweede en de derde verzoekende partij niet de rechtsgeadresseerden zijn van de bestreden beslissingen. Bijgevolg stelt de Raad vast dat het beroep niet ontvankelijk is voor zover het werd ingesteld door de tweede en de derde verzoekende partij, wegens gebrek aan een persoonlijk belang, zodat hieronder het beroep enkel wordt behandeld voor zover het betrekking heeft op eerste verzoekster.

3.4. Indien het verzoekschrift geen uiteenzetting van middelen bevat in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, is het bijgevolg kennelijk onontvankelijk (cf. RvS 16 maart 2009, nr. 191.463). In het verzoekschrift kan geen enkel middel worden ontwaard dat gericht is tegen het inreisverbod. Het betoog ter ondersteuning van de opgeworpen middelen is duidelijk exclusief gericht tegen de eerste bestreden beslissing .

3.5. De Raad stelt vast dat het beroep niet ontvankelijk is voor zover dit het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Eerste verzoekster voert in drie onderscheiden middelen, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids- en het gelijkheidsbeginsel en het verbod van discriminatie. Tenslotte voert verzoekster de schending aan van “de beginselen van behoorlijk bestuur”. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

de duur van de asielaanvraag kan niet als onredelijk lang kan beschouwd worden

alle overige elementen van integratie en ter verantwoording van de indiening van de aanvraag in België worden niet aanvaard

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht

Verzoekers verblijven bijna zes jaar in België, hebben zich goed geïntegreerd, zij gaan naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke zich geïntegreerd. De asielprocedure heeft meer dan één jaar geduurd.

Zij voldoen aan alle voorwaarden van het destijds bij instructie TURTELBOOM en navolgende instructie juli 2009 ingevoerde critérium voor families met minderjarige kinderen die sedert geruime tijd in België verblijven, met name:

- verblijf van meer dan 5 jaar

- asielprocedure van meer dan 5 jaar

- asielprocedure dateert van voor maart 2008

Zij voldoen enkel niet aan de voorwaarde dat de minderjarige kinderen reeds minstens vanaf september 2007 naar school dienen te gaan, wat niet mogelijk was, omdat verzoekers hier nog niet waren.

Er kan niet aanvaard worden dat zomaar gezinnen met kinderen die reeds vanaf september 2007 naar school gaan, en aan de andere criteria voldoen, een regularisatie van verblijf wordt toegekend, doch anderzijds aan families die later gekomen zijn zomaar elk verblijfsrecht wordt geweigerd, ondanks het feit dat zij aan alle andere voorwaarden voldoen.

In de bestreden beslissing werd omtrent deze argumentatie NIETS geargumenteed.

Nochtans werd destijds aangenomen dat na bepaalde periodes van verblijf en in het geval bepaalde voorwaarden vervuld zijn, het onredelijk zou zijn om deze families met minderjarige kinderen geen legaal verblijf toe te kennen.

Dat in de bestreden beslissing in gene mate wordt gemotiveerd waarom het wel redelijk zou zijn om verzoekers ondanks het vervullen van deze voorwaarden en het ondertussen bijna acht jaar duren verblijf, nog legaal verblijf te weigeren.

Dat in dit verband de vraag rijst of het dossier van verzoekster wel voldoende grondig is onderzocht geworden.

Verzoekers menen dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen, het zorgvuldigheidsbeginsel in die zin dat klaarblijkelijk er foutieve vermeldingen in de motivering zijn opgenomen, en in strijd met de motiveringsplicht aangezien tal van argumenten van verzoekers onbeantwoord zijn gebleven.

Indien met al de ingeroepen elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie OP basis van art. 9 BIS VW

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van de kinderen, noch de andere elementen, noch de duur van de procedures kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.

Indien gezinnen die hier bijna 6 jaar verblijven, en steeds in procedure zijn geweest, niet geregulariseerd kunnen worden, wie kan dan nog een beroep doen op art. 9 BIS Dit is niet meer redelijk.

Dat bovendien dient opgemerkt dat hier geen enkele argumentatie terug te vinden is waarom de ingeroepen elementen "onvoldoende" zouden zijn en niet kunnen aanvaard worden.

TWEEDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verbod van discriminatie en schending gelijkheidsbeginsel.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als voldoende elementen voor een toekenning van de verblijfsaanvraag op basis van art. 9 BIS VW.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen elementen heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekers gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende verzoek art. 9 TER VW.

Dat hiermee ten voile rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, er enkel rekening wordt gehouden met de asielpprocedure, en niet met de duur van de regularisatieprocedures.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen, noch over elk der elementen afzonderlijk.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

DERDE MIDDEL

Schending art. 3 EVRM

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar zijn/haar geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verwerende partij omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen).

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verzoekers kunnen niet terug en het is voor tweede en derde verzoekers die hier als minderjarige zijn toegekomen zonder paspoort, onmogelijk om thans nog een paspoort te bekomen.

Ten exemplatieve titel legt verzoekster een aantal stukken voor die deze onmogelijkheid aantonen.

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekers ten eerste wordt ontwricht.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekers geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat alleszins dient aangenomen te worden dat er onmogelijkheid aan de orde is tot terugkeer wegens humanitaire redenen, en ook dit element ten voile dient mee in de beoordeling genomen te worden.

Dat om deze reden ook de medebetekende bevelen om het grondgebied ten eerste uit den boze zijn.

Dat verwerende partij niet kan volstaan om na al die tijd geen enkel onderzoek te voeren naar de actuele situatie in het land van herkomst en zich niet kan verschuilen achter het feit dat ettelijke jaren geleden al een dergelijk onderzoek zou zijn gebeurd.

Dat in het kader van de humanitaire regularisatie dient aangenomen te worden dat de gecumuleerde elementen in alle redelijkheid dienen te leiden tot regularisatie van het verblijf van verzoekers."

4.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden de drie door verzoekster aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

4.3. Het tweede middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel en het verbod van discriminatie. Het tweede en derde middel zijn niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van "de beginselen van behoorlijk bestuur". De

uiteenzetting van een middel vereist immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekster verzuimt om uiteen te zetten welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en laat na om de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en het verbod van discriminatie verder te duiden door met concrete gegevens aannemelijk te maken dat gelijke gevallen ongelijk zouden worden behandeld.

4.4. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

4.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.7. In de eerste bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet als juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.8. Blijkens het administratief dossier diende verzoekster op 10 juli 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In het kader van deze aanvraag voerden verzoekers het volgende aan:

“Aangezien verzoekers op datum van 10.01.2008 een eerste asielaanvraag hebben ingediend in België en sedertdien ononderbroken op het Belgische grondgebied hebben verbleven.

Dat bij beslissing van het Commissariaat-Generaal dd. 04.03.2009 de asielaanvraag van verzoekers werd afgewezen.

Dat verzoekers tegen deze afwijzende beslissing beroep heeft aangetekend

Dat bij beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29.05.2009 het hoger beroep van verzoekers werd afgewezen.

Dat verzoekers op datum van 15.06.2009 een aanvraag medische regularisatie (art. 9 TER VW) hebben ingediend, dewelke werd afgewezen doch waartegen hoger beroep is aangetekend geworden.

Dat deze beroepsprocedure art. 9 TER VW tot op heden hangende is.

Dat de lange duur van de asielprocedure en procedure Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en regularisatieprocedure, die nog lopende is, met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117,133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat Art. 3 EVRM stelt " Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Indien geen machtiging tot verblijf wordt afgeleverd wordt het gezin van verzoekers ten zeerste ontwricht.

" Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekers bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten.

Dat verzoekers van oordeel zijn zowel in rechte als in feite dat hun afwijzing als asielzoekers niets afdoet van de onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in dit verzoek worden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

Dat verzoekers bovendien een beroep teaen negatieve beslissing aanvraag art. 9 TER VW heeft ingediend die tot op heden eveneens nog lopende is.

Daarom vraagt verzoekers om op basis van humanitaire overwegingen en haar zeer sterke sociale bindingen met België een permanente regularisatie van haar verblijf te bekomen onder vorm van een machtiging van meer dan drie maanden.

Als er al enig element zou zijn dat reeds eerder zou zijn aangehaald in het kader van de asielpprocedure, haalt de verzoekers ten deze dat dan ook enkel volstrekt subsidiair aan om de humanitaire redenen waarop ze zich beroept te ondersteunen.

Het kan verzoekers onmogelijk worden tegengeworpen dat zij een dergelijke vraag dienen te richten tot de Belgische Diplomatieke post in haar geboorteland, aangezien er in casu tai van bijzondere omstandigheden zijn, zowel algemene als specifieke die het indienen van een verzoek via de burgemeester wettigen.

Wat betreft de algemene elementen:

Waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zouden zij zich dan moeten wenden tot de diplomatieke post voor België in België. Dit is natuurlijk volstrekt onmogelijk en art. 9 BIS van de Vreemdelingenwet voorziet in dergelijk geval dat de aanvraag dient te gebeuren via de Burgemeester van de verblijfplaats !

Aangezien alle argumenten m.b.t. het verzoek om machtiging tot verdergezet verblijf zich hier en nu in België situeren, dient men dan ook uit te gaan van de verblijfplaats op heden. Bij een terugkeer naar het thuisland zouden immers tal van elementen waartoe dit verzoek nu precies wordt ingediend totaal komen te vervallen.

Gelet op het bovenstaande menen de verzoekers dan ook dat zij bij wet verplicht zijn hun aanvraag te doen via de Burgemeester, zodat alleen al om deze reden de ontvankelijkheid van dit verzoek niet in vraag kan worden gesteld.

Bovendien bestaat er trouwens geen enkele wettelijke mogelijkheid om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatiek post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet.

Wat betreft de specifieke omstandigheden.

Verzoekers verwijzen naar het onderhavige verzoek in zijn geheel, maar vat samen:

- er is sprake van een verblijf gedurende thans meer dan 5 jaar met bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenlevingsvorm.

- Er is sprake van een procedure medische regularisatie die tot op heden lopende is

- In haar land van herkomst heeft verzoekers niets om naar terug te keren.

Het onderbreken van het verblijf "teneinde in het land van herkomst conform art. 9.2 een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Het verzoek dient derhalve als ontvankelijk te worden weerhouden en daarna om de hierboven aangehaalde en de hiernavolgende redenen als gegrond te worden toegestaan.

Ter staving van haar identiteit leggen verzoekers kopie van het nationaal paspoort met medegaande vertaling voor.

De verzoekers hebben nooit enige aanvaring gehad met de strafrechter en bij haar weten is er lastens hun ook geen strafonderzoek hangende. Er kan derhalve geen sprake zijn of zelfs vermoeden van enig gevaar voor de Belgische Openbare Orde of nationale veiligheid.

Tijdens het ondertussen meer dan vijf jaar durend verblijf van verzoekers op het Belgische grondgebied hebbe, verzoekers zich opmerkelijk en zonder aflaten bijgeschoold, zodat zij, van zodra hen dat officieel wordt toegelaten, ongetwijfeld aan het werk kan gaan.

Verzoekers leggen verschillende stukken voor betreffende gevolgde lessen en cursussen. Verzoekers spreken ondertussen ook op behoorlijke wijze de Nederlandse taal.

Dit alles mag aantonen dat verzoekers niet enkel bereid zijn, maar ook geschikt zijn om een plaats én in de Belgische maatschappij én op de arbeidsmarkt in te nemen.

Dienaangaande worden voor wat betreft verzoeker [M.M.] aanvullend nog bewijsstukken voorgelegd dat hij tot op heden schoolgaande is én bovendien sta -ge heeft gelopen bij garage Blauwe Poort die zeer lovend is over zijn prestaties.

Verzoekers wensen hier trouwens aan te geven dat als er dan nog enige twijfel zou bestaan zij geen enkele moeite hebben met een tijdelijke & voorwaardelijke regularisatie van hun verblijf met als conditie dat het gezin moet bewijzen een inkomen te verwerven uit tewerkstelling.

Destijds diende verzoekers haar geboorteland te verlaten nadat de situatie daar voor hen onleefbaar was geworden.

Totaal los van de criteria van de Conventie van Genève is terugkeren naar het "thuis- land" voor verzoekers geen optie aangezien er ginds voor hen totaal geen toekomst mogelijk is bij gebrek aan de materiële mogelijkheid om daar een toekomst uit te bouwen: zij hebben er geen woonegelegenheid en geen werk.

Het staat vast dat als verzoekers thans gedwongen zouden worden terug te keren naar hun geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor verzoekers. Alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan zou worden tenietgedaan en de gehele familie zou van

voren af aan opnieuw moeten beginnen. Het is evident dat de verzoekers dit ten allen prijze willen vermijden.

Verzoekers verwijzen naar de vele aanbevelingsbrieven die zij reeds hebben voorgelegd en waaruit duidelijk blijkt dat verzoekers op een zeer goede manier geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

Door voorlegging van het stukkenbundel wordt getracht om aan te tonen dat verzoekster én haar kinderen op een uitermate goede wijze is geïntegreerd, doch nog meer dan dat, zij heeft sterke sociale bindingen met België en met de Belgische bevolking.

Bij de voorbereidende werkzaamheden van de regularisatiewet kwam tot uiting dat bepaalde termijnen van verblijf opgenomen in deze wet een bijna "vermoeden" creëerden van dermate sterke integratie dat het onaanvaardbaar zou zijn de vreemdeling na een dergelijke duurtijd van verblijf nog te verwijderen. Des te sterker is de verwevenheid met België als er bovendien sprake is van een uitgesproken actieve inzet.

In casu dient een meer dan actieve inzet weerhouden te worden. Bovendien is er sprake van een verblijf en opeenvolgende procedure van meer dan vijf jaar. In het kader van de instructies 2009 werd aangenomen dat ingeval van families met kinderen, een duurtijd van asiel + regularisatie van meer dan vier jaar, dit diende te leiden tot regularisatie definitief verblijf.

Bovendien werd bepaald dat gezinnen die hier langer dan vijf jaar verbleven en waar -van de asielprocedure langer dan één jaar had geduurd, ook in aanmerking kwamen voor regularisatie verblijf.

Dit dient des te meer gelden in het geval van verzoekers die nog langer diende te wachten.

Derhalve menen de verzoekers dat er sprake is van "bijzondere omstandigheden" waar zij ondertussen meer dan vijf jaar actief hebben meegewerkt aan het zichzelf omvormen tot Belgen en dit trouwens tot op heden.

Het thans nog verwijderen van dit gezin komt neer op een bestraffing van hun zeer actieve inzet tot integratie waar zij dan veeleer er baat hadden bij gehad om met alle mogelijkheden in België verder te leven zoals in hun geboorteland teneinde niet te vervreemden van hun geboorteland.

Verzoekers hopen op een positief resultaat op basis van alle elementen die werden naar voorgebracht en die de individuele regularisatie van haar verblijf mogelijk maakt."

4.9. Volgens verzoekster is de beslissing in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht en ze verwijst ter ondersteuning van haar kritiek naar de instructie van 19 juli 2009. Verzoekster beweert dat zij aan alle voorwaarden voldoet, behalve deze van de scholing van de kinderen. Waar verzoekster echter poneert dat hierover in de beslissing niets werd geargumenteed, kan zij niet worden gevolgd. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk verwezen naar de arresten van de Raad van State waardoor de instructie werd vernietigd als gevolg waarvan deze criteria niet langer van toepassing zijn. Zoals de verwerende partij terecht aanhaalt in haar nota met opmerkingen, gelden deze vernietigingsarresten erga omnes zodat noch de instructie van minister Turtelboom van maart 2009, noch de instructie van 19 juli 2009 thans als een bron van recht kunnen worden beschouwd. Verzoekster kan hier dan ook geen rechten uit puren en de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door in het kader van een beoordeling op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de criteria uit de vernietigde instructie toe te passen of hieromtrent te argumenteren in de bestreden beslissing, zoals verzoekster blijkbaar verlangt. Ten overvloede dient te worden aange-stipt dat verzoekster zich hoegenaamd niet kan beroepen op een situatie van families met minderjarige kinderen aangezien haar beide zonen op het ogenblik van het indienen van de aanvraag reeds meerderjarig waren.

4.10. Met betrekking tot de verblijfsduur van verzoekster in België wordt in de bestreden beslissing wel degelijk uiteengezet waarom de duur van haar verblijf, die overigens hoegenaamd niet oploopt tot acht jaar, niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanzien. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat de lange verblijfsduur en de integratie "(niet) verantwoordt (...) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend". De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing geen uitspraak wordt gedaan over "de toekenning van de verblijfsaanvraag", zoals verzoekster in haar verzoekschrift lijkt te poneren. Verzoekster herhaalt meermaals dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden, maar zij verheldert niet welke elementen uit de hierboven geciteerde aanvraag om machtiging tot verblijf niet of onvoldoende werden belicht in de bestreden beslissing.

4.11. Waar verzoekster stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening had moeten houden met de periode dat zij in afwachting was van een beslissing naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat met deze beroepsprocedure, die verzoekster in het kader van haar aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet had vermeld, wel degelijk rekening werd gehouden, doch dat hierbij het volgende werd gesteld: "Het is inderdaad zo dat mevrouw dergelijke aanvragen indiende op 15 juni 2009 en op 07

mei 2010, deze aanvragen werden ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 18 januari 2013. Op 04 maart 2013 diende betrokkene een tweede aanvraag conform artikel 9ter in, deze werd onontvankelijk bevonden op 25 april 2013. Tegen beide negatieve beslissingen werd een hoger beroep ingesteld en beide beroepsprocedures zijn momenteel nog hangende. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van de aan de beslissingen verbonden maatregelen niet. Dit hangende beroep vormt dan ook geen buitengewone omstandigheid, betrokkenen kunnen zich desgewenst door hun advocaat laten vertegenwoordigen." Verzoekster toont niet aan dat het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het hier niet om schorsende beroepen gaat, onjuist is, waardoor deze motieven wel degelijk pertinent zijn. Waar verzoekster oppert dat de gecumuleerde elementen wel tot de regularisatie van het verblijf zouden kunnen leiden, brengt de Raad in herinnering dat in de bestreden beslissing de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en geen beslissing wordt genomen over de gegrondheid van de aanvraag.

4.12. In zoverre verzoekster in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM verwijst naar de elementen die zij in het kader van haar asielaanvraag had ingeroepen en daarbij de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië in herinnering brengt, stipt de Raad aan dat hierop in de bestreden beslissing werd ingegaan, maar dat de aangevoerde vrees om *"onderworpen te worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (niet) volstaat (...) om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden"*. Verzoekster brengt ter stoffering van het aangevoerde risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing geen enkel begin van bewijs aan, met name concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), zodat zij niet kan verlangen dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiervan een nieuwe beoordeling zou maken bij de beoordeling van de regularisatie-aanvraag. Bijkomend dringt zich de vaststelling op dat de vraag naar de verenigbaarheid met artikel 3 van het EVRM pas zal rijzen bij de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel (cf. RvS 24 juni 2008, nr. 184.647). Waar verzoekster verwijst naar het bewijsstuk inzake de onmogelijkheid tot terugkeer (verzoekschrift, bijlage 3), dat te maken zou hebben met het gebrek aan paspoorten in hoofde van haar kinderen, merkt de Raad op dat dit stuk in het de Russische taal is opgesteld en niet vergezeld gaat van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals vereist door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV). De Raad is op grond van artikel 8 van het PR RvV niet verplicht de stukken die niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

4.13. Wat tenslotte de aangevoerde ontwrichting van haar gezin betreft, die verzoekster trouwens verkeerdelijk koppelt aan de weigering van een machtiging tot verblijf, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verplichting om de aanvraag via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen voor het hele gezin geldt, *"zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is"*. De gemachtigde van de staatssecretaris kon op goede gronden besluiten dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd waardoor de aanvraag rechtsgeldig onontvankelijk werd bevonden.

4.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster heeft niet aangetoond dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

De drie aangevoerde middelen zijn, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN